DISSERTATIO INAVGVRALIS,

DE

BONORVM ALLODIALIVM IN FEVDALIA INCORPORATIONE,

QVAM

PRAESIDE

DN. NICOLAO CHRISTOPH. LYNCKERO,

ICTO IENENSI MAGNI NOMINIS,

NEC NON POSTEA S. R. I. EQVITI, ET S. C. MAIEST. A CONSILIIS IN AVLA IMPERIALI

DIE XXVIII. MARTII ANN. R. S. CIↃIↃCXCIII.

PRO LICENTIA

SVMMOS IN VTROQVE IVRE HONORES DOCTORALES MORE MAIORVM CAPESSENDI,

EXPOSVIT

IO. WILHELMVS THAVRER,

HASSO - CASSELLANVS.

NVNC VERO TERTIA VICE

IENAE,

PRODIIT PER LITTER. IO. BERNH. HELLERI, 1747.

I. N. D. N. I. C.

THES. I.

Allodium & Feudum sibi invicem opponi, illo rem omnino liberam, & plena vel omni proprietate ad nos pertinentem, hoc quoad recognitionem alterius directo dominio subjectam indigitari, notissimum est: utrumque cum tam quoad Etymologiam, quam Homonymiam ac Synonymiam, in omnium Feudistarum scriptis abunde expositum inveniatur, opera illa nunc jure supersedere, quin & allodialium atque feudalium bonorum qualitates atque differentias secure prætermittere possumus; hoc saltim monentes, vocabulum Feudi, missis a-

Jiis ſignificationibus, pro ipſa Re in feudum conceſſa hic à nobis accipi. Quod vero incorporationem (Germanice Einverleibung) attingit, deſcribitur illa nobis generaliter: Quod ſit diverſorum bonorum variis modis ac titulis facta conjunctio ſeu copulatio. Diſtingvi illa ſolet (1) ratione effectus in perfectam & imperfectam. Eſt enim plurium formarum, & fit vel per extinctionem rei alteri unitæ, vel per talem adjunctionem, qua utrumque conjunctum principaliter manet & per ſe ſubſiſtit. (2) Ratione Objecti, alia eſt bonorum ſpiritualium, ut Eccleſiarum & beneficiorum Eccleſiaſticorum; alia bonorum temporalium, Terrarum & Provinciarum, tam Allodialium quam Feudalium; earumque vel univerſitatem quandam conſtituentium, quam particularem ſolum formam & partem referentium: & hæc vel à Domino directo per adjunctionem plurium bonorum feudo Vaſallo conceſſo, vel ipſo Vaſallo, propria bona feudalibus à ſe jam poſſeſſis, debito modo conjungente, perficitur: quam ultimam incorporationis ſpeciem, & quidem eam quam ratione effectus perfectam appellare conſveverunt, qua nimirum natura allodii in feudum mutatur & convertitur, præſenti Diſſertatione Inaugurali paucis pertractare in animum induximus. Th. II.

Th. II. Describimus autem eandem, quod sit allodialium bonorum separatorum in feudalia legitima interveniente conjunctione, solenniter facta transformatio; sicque illam à simplici quadam bonorum adjunctione, quæ multos juris producit effectus, satis removemus.

Th. III. Inter modos autem allodialium in feudalia bona incorporationis Primo loco ponimus Expressam dominii bonorum hujusmodi à Vasallo sciente & volente in dominum feudi acceptantem, ex titulo ad transferendum dominium habili, per traditionem veram ac propriam, factam oblationem & translationem; sub conditione tamen, quam tacite in se complectitur, ut dominium utile iterum offerenti Vasallo acceptans dominus in illis constituat, ex quo demum distinctio inter dominium directum & utile enascitur. *Illustr. Dn. Præs. in Analect. ad Struv. Synt. feudal. cap. 7. §. 10.* Deinde Tacitam, quando Vasallus rem suam propriam allodialem tanquam feudalem & velut cum feudo unitam sciens à Domino feudi, rem conjunctam & recognitam alienam esse non ignorante, rite recognoscit: tunc enim eandem domino tradidisse & per fictionem brevis manus cum dominio utili ab ipso recepisse, ipsaque

ex illo tempore feudalis facta censetur. *Rosenthal. cap. 6. concl. 68. n. 17.* Notanter autem diximus (1) Vasallum, scientem rem unitam hactenus fuisse allodialem & separatam, tanquam feudalem, à Domino feudi recognoscere debere. Namque allodialium ut feudalium sive semel sive sæpius à Vasallo ex errore probabili facta recognitio ipsi non præjudicat, eorumque dominium domino feudi propter defectum animi transferendi, vid. *L. 15. ff. de jurisd. L. 2. ff. de confess.* non acquiritur: Nec interest facti an juris ille error sit, cum etiam hic, ubi de damno vitando agitur, nec donationis præsumptio, eo quod nemo in dubio sua jactare credat, locum habere potest, haut nocere soleat. *vid. B. Dn. Struv. Synt. J. C. Ex. 27. th. 4.* Requiritur autem ut idem cum non facile præsumatur, legitime doceatur: *L. 4. C. de jur. & fact. ignor. Mascard. de probat. Vol. 2. concl. 637. num. 1. & seqq.* quod sufficienter fieri posse putamus, si ostendatur, Vasallum aut Majores ejus rem ut feudalem recognitam olim tanquam allodialem accepisse & possedisse: tunc enim ex titulo priori adhuc possidere, nec donationem (cujus species feudi oblatio certo modo dici potest) intervenisse, sed potius recognitionem istam per erroneam impressionem

factam

factam fuisse, præsumitur, vid. *Rosenth. cap. 6. conclus. 68. n. 7. & 8.* (2) Dominum feudi non ignorare debere rem conjunctam & recognitam alienam esse, cum in dominii translatione scientia & animus non tantum transferentis, sed & acquirere illud volentis, exigatur: *L. 18. ff. de reb. cred.* ita ut ex verbis claris & manifestis de utriusque mente, Vasalli scilicet, rem suam domino subjicere (non simpliciter ab ipso recognoscere, hoc enim ex allodio non facit feudum. *Surd. consil. 411. n. 73.* cum etiam aliam ob causam frequenter fieri soleat. *Idem consil. 311. n. 67. Bursat. consil. 46. n. 16. alleg. à Klockio tom. 2. consil. 8. n. 113. & 114.*) & domini feudi dominium acquirere volentis, satis constet. vid. *Vultej. de feud. lib. 1. cap. 5. n. 19. ibique alleg. Dd.*

Th. IV. Utroque vero modo investitura domini, ut complementum cæterorum actuum, accedere debet: sine ea enim feudum nullo modo constituitur, *1. F. 25. §. 2. & 11. F. 1. inf.* nec allodii natura mutatur. *Isern. in tit. de controv. feud. Coler. p. 1. Dec. 80. n. 1. Zobel. p. 2. differ. 46. num. 1. Carpz. Jurispr. for. p. 3. const. 30. def. 12.* cui per illam anima feudalis quasi infunditur, ut eleganter loquitur *Hertius tract. de feud. oblat. part. 2. §. 33. pag. m. 101.* Extra hanc si Vasallus per XXX. annos

nos (quæ præſcriptio extra annalem illam, qua filii & agnati proximiores feudo à Vaſallo vendito & alienato, vivo alienatore, intra annum refuſo pretio feudum revocant, *v. 11. F. 9. §. ult. 26. §. Titius ibiq; Bitſch.* ſola jure feudorum moribusq; Longobardorum obtinet, *v. B. Dn. Struv. S. F. cap. 8. §. ult. n. 3. Vultej. L. 1. c. 5. n. 4.* in tantum, ut ſi alicubi longi temporis fiat mentio, XXX. anni ſemper accipiendi ſint, *Illuſtr. Dn. Præſ. in Analect. ad cit. Struv. loc.* (bona ſua propria una cum feudo ut feudalia, ſive ſciens ſive ignorans (error quippe à præſcriptione excluditur, & certa ſcientia praeſumitur) à Domino feudi in bona fide, præſertim juxta Jus Canon. (quod cum uſu obſervetur, quid jure feudali obtineat disquirere ſuperſedebimus) conſtituto recognoverit, dominium directum in illis præſcriptum, ipſaque ut feudo incorporata haberi debent. *arg. 11. F. 26. § ſi quis per XXX. annos. vid. Roſenth. cap. 6. concl. 81. n. 1.* Nec opus eſt titulum & inveſtituram hic præceſſiſſe: præſumtus enim ſufficit, & præſcriptio vicem inveſtituræ ſuſtinet, ita ut ex ea feudum per inveſtituram conſtitutum eſſe præſumatur, *v. 11. F. 33. V. inde etiam. B. Dn. Struv. S. J. F. c. 7. §. ult. n. 2. Vultej. cit. loc.*

TH. V. Denique ſi Vaſallo feudum hac expreſſâ

pressa conditione concessum reperiatur, ut quicquid postea acquisiverit, pro re feudali statim haberi debeat: tunc, etiamsi nulla expressa ratione horum acquisitorum processerit domini investitura, ex pacto hoc investituræ super re principali adjecto, allodia hæc comparata statim naturam feudi induunt, eique incorporata censeri debent; ut in Collegio JCtorum Jenensium in terminis responsum fuisse testatur *Dn. Richter. part.3. consil. 8. quæst. 1.* Quin & si præcedente controversia inter Dominum feudi & Vasallum de qualitate bonorum, Judex sententia sua bona hujus allodialia feudalia pronunciaverit, per hanc, dummodo in rem judicatam transierit, feudo incorporata, & dominium directum eorum in dominum feudi translatum erit: tum quia res judicata pro veritate habetur, *l. 20. de R. J.* tum quod sententia Judicis ejus sit efficaciæ, ut naturam rei mutare, eique novam qualitatem adjicere possit. *Schrader. de feud. part. 5. cap. 5. n. ult.*

Th. VI. Ex his facile colligitur, quod sola unio seu conjunctio rei allodialis, quæ per se subsistere potest cum prædio feudali, forte quod emerit Vasallus pratum quo opus habebat, illudque destinatione sua unum cum feudo fundum fecerit,

 (secus

(secus est e. g. in servitute fundo feudali à Vasallo acquisita, quin & ædificio ei imposito, quæ, cum separari ab ipso nequeant, partes fundi reputantur, *v. 11. Feud. 8. §. E contrario.* quamvis augmenti hujus ex industria Vasalli feudo accedentis æstimationem, quasi utilis meliorationis causa facti, præstare dominus obligatus sit; *Afflict. in cit. text.* aut ut ædificium si possit, tollatur, pati debeat, *11. Feud. 28. §. Si Vasallus. Gvido Papæ Decis. 169. Hartm. Pist. quæst. 42. num. 7.*) sine facta antedicto modo recognitione qualitatem illius non mutet, eamque feudalem faciat. vid. *Rosenthal. cap. 6. concl. 68. n. 26. & cap. 10. concl. 43. n. 6. 17. 18. & 28.* id quod & in hac specie consultus respondit *Modest. Pistor. cons. 22. n. 40.*: Das S. Bauerholtz von 10. oder 12. Ackern, dieweiln es ein sonderlich Stücke ist, das vor sich selbst bestehen kan, ohne das Lehngut; So achte ich auch, daß es Erbe bleibe, weiln es zu Lehn nicht gemacht; quod verum manet, etiamsi isthæc unio seu conjunctio per XXX. imo ultra C. annos perduraverit. *Coler. decis. 213. Molinæ. ad consvet. Paris. §. 1. Gl. 5. n. 22. & seq. Jacob. de S. Georg. de investit. feud. verb. subsequenter. n. 7. & 8.* Tempus enim, ut non est modus inducendæ obligationis *l. 44. §. 1. v. Placet. ff. de*

ff. de O. & A. ita nec modus inducendæ unionis. *Oldrad. consil. 296. n. 3. VVesenb. part. 1. consil. 4. n. 19.* Et feuda non constituuntur usu, sed tantum per investituram aut successionem, ut legitur *11. Feud. 1. 11. 33. pr.* nec sola destinatio aut usus possessoris potest immutare naturam vel qualitatem rerum, *1. Feud. 15. VVesenb. d. consil. n. 22.* cum causam suæ possessionis sine novo aliquo facto mutare non valeat, *l. 3. §. 10. l. 19. §. 1. ff. de acquir. vel amitt. possess.* quomodo & à Collegio JCtorum Jenensium responsum fuisse scribit *Dn. Richter. 2. consil. 340. n. 10.* : Wann gleich des Titii Vater etliche Bauer-Güther vor etlich und 30 Jahren gekaufft, welche in dem zum Lehnguthe gehörigen Dorffe Langenbach gelegen, wann auch gleich solche Güther über 30. Jahr zum Lehn gebraucht worden: dennoch wofern dieselben Guther im Lehn-Brieffe nicht nahmhafft noch zu Lehn gemacht worden, und doch unläugbar, daß des Titii Vater, als er allbereit das Lehn-Guth gehabt, solche Güther gekauffet, daß also ad originaria pertinentia feudi die angezogene Bauer-Güther nicht gehörig, und in dubio zu præsumiren, daß Käuffer solche in Streit gezogene liegende Gründe, als ein Eigenthums-Herr, und nicht als ein

Lehnmann, inne gehabt, auch dessen hinterlassener Sohn dieselbe ebener Gestalt besitzet, zu dem *destinatio patrisfamilias* und Gebrauch der Bauren-Güter zu dem Lehn-Guthe nicht gnugsam, daß dieselbe deshalben die Art und Eigenschafft des Lehnguths an sich nehmen und bekommen, so sind obgedachte Bauer-Güther zum Erbe gehörig, und davon nicht abzusondern. V. R. W.

Th. VII. Causæ impulsivæ incorporandi bona allodialia feudalibus variæ sunt, prout vel necessitas vel commoditas, vel aliud Vasalli arbitrium id exigit. Et in specie incorporationem ditionum Universitatis speciem habentium Principatuum, Comitatuum & Dynastiarum, &c. plerumque svadet vel (1) metus rei in solidum amittendæ; Quando v. c. Vasallus alienæ potentiæ solicitus observator, sed viribus impar, & proinde rerum fortunarumque propriarum jacturam veritus, mavult, cum fortuna decidere, atque alieni facere beneficii, quod proprio Marte servare non potest, quam de tota possessione periclitari. Vel (2) lucrum aliquod, quod ex hac incorporatione Vasallo obvenire posse speratur, veluti si dominium bonorum allodialium domino feudi sub conditione recipiendi illa in feudum, vendat, vel (3)

Lis

Lis atque controversia, quæ inter dominum feudi & Vasallum intercedit, non nisi per transactionem, eamque insecutam incorporationem, sopienda. Vel (4) æs alienum quo Vasallus premitur hoc modo commodissime expungendum. &c. &c.

Th. VIII. Ut autem hæc incorporatio supra præfinito modo facta subsistat, utriusque & offerentis Vasalli & acceptantis investientisque domini habilitas, id est, jus & facultas transferendi atque dominium acceptandi, requiritur: A parte Vasalli, cum ea omnibus, qui rerum ad singulos spectantium veri atque irrevocabiles domini sunt, regulariter competat, omnes pro personis ad incorporandum idoneis habendi sunt, nisi propter defectum animi, vel corporis, aliamve singularem legis dispositionem, prohibeantur. De alienatione bonorum impuberum, minorum aliorumque, Curatores suos habentium sive iis destitutorum, mutorum item ac surdorum, furiosorum ac prodigorum, quænam requisita, ne invalida postea dici queat, observanda sint, cum ex jure Civili satis patescant, operæ pretium non judico, pluribus hic adducere: de ultimo saltim quæritur: An illius oblatio si juramento roborata fuerit, saltem juxta juris Canon. principia *cap. 28. X. jurejur.* valeat,

leat, item, an *Authent. Sacramenta puberum C. si adversus vendit.* ad hunc extendi possit? *Illustris Dn. Præs. in Protribun. pens. 4. delib. 13.* cum alleg. *Francisco de Caldas & Azorio*, eo quod judicio careat, & puberi non nisi in eo, quod neuter alienare possit, æquiparetur, in negativam inclinat: cui & nos subscribimus.

Th. IX. Filiusfamilias Vasallus, cui vel à patre feudum refutatum *conf. B. Dn. Struv. S. F. c. 12. §. 9. n. 2. & 14.* vel noviter concessum fuit, an ad incorporandum bona sua persona habilis sit, distinctio peculiorum optime docebit. Peculium profectitium cum pleno jure ad patrem pertineat, *§ 1. J. per qu. person. cuique acquir.* bona ad illud spectantia incorporare eum non posse, facile liquet: E contrario in Castrensi vel Quasi ut & adventitio extraordinario, cum liberrimam & administrandi & alienandi (quod tamen ultimum ultra actus inter vivos extendi nequit) habeat potestatem, *L. 15. §. 1. de castrens. pecul. L. 2. de SCto Maced. L. 6. pr. in f. C. de bon. quæ lib. Nov. 123. cap. 19. Nov. 117. cap. 1. §. 1.* de ipsius habilitate nullum est dubium. De adventitio ordinario saltim dubitari posset, an illud totum vel ex parte, invito patre, feudo incorporare possit? quod quidem affirmandum

dum

dum videtur ex eo, quod proprietarius rem sine usufructuarii consensu alienare, & per consequens in feudum converte possit. *arg. l. 25. de V. S.* Verum ad filiosfamilias, ratione jam dicti peculii, hæc juris dispositio non pertinet, cum concessio proprietatis filio facta ipsi non tribuat facultatem absque voluntate patris rem alienandi. *L. ult. §. 5. v. filiis autem familias. C. de bon. quæ lib.* Hinc ad validitatem incorporationis consensus patris necessario adhibendus venit. An vero & in hoc casu, eodem modo, quo si consentiente patre filiusfamilias bona sua adventitia alicui in feudum concedit, patri eorum ususfructus (quippe quod feudi constitutio in nuda proprietate fieri non possit) adimitur, vid. *Illustr. Dn. Præs. in anal. ad Synt. feud. cap. 5. n. 1.* consensus ille patris quoque renunciationem ususfructus involvat? quæstionis est, quam negamus.

Th. X. De Personis publicis, & quidem Ecclesiasticis, Archi Episcopis, Episcopis, Abbatibus aliisque Clericis, feudali nexu immediate vel mediate Imperio obstrictis, quæritur: an illi bona Ecclesiæ allodialia in feudalia convertere possint, ita ut successores eorum acta rata grata habere debeant? Quod affirmamus, modo ad utilitatem

Eccle-

Ecclesiæ tendat incorporatio, Capitulique consensus rite adhibeatur. *v. 1. feud. 1. & 6. 2. F. 35. cap. 8. & 11. X. de reb. Eccles. non alienand.* alias successor qui hic proprio jure succedit, extra hæc requisita ad Antecessoris sui gesta servanda non obligabitur. *arg. cap. 1. X. de his quæ fiunt à Præl.* Civitates quoque aliasque id generis universitates feuda possidentes, modo requisita illa, quæ in obliganda Civitate & Universitate leges observanda præscripserunt, adhibita reperiantur, quin in numero personarum incorporationem efficere valentium comprehendi debeant, non est quod dubitemus. *arg. l. ult. C. de vendit. rer. Civit. Lib. XI. tit. 31. jung. Gœdd. de reb. cred. c. 2. n. 150. seq. Nicol. Losæ tract. de jure univers. p. 3. c. 5. Mev. ad Jus Lubec. p. 2. tit. 3. n. 28.*

Th. XI. Hæc de Vasallo incorporante; quod attinet dominum feudi, quilibet, ad conferendum feudum alteri in bonis suis habilis, etiam à Vasallo oblatum in bonis allodialibus dominium acceptare, super dominio utili ipsum investire, & sic allodium cum feudo à sua parte unire potest. Ad quodnam vero peculium, si sit filiusfamilias, dominium hoc acquisitum directum referendum erit? de feudo communi à Vasallo ac-

quiſito *Andr. de Iſern. cap. un. de his quæ feud. dare poſſ. n. 13. & Vultej. Lib. 1. cap. 4. n. 8.* generatim affirmant, ad caſtrenſe peculium pertinere, cum regulariter ob ſervitia militaria ſeu militiam concedatur, quo argumento ductus affirmare quis facile poſſet, dominium directum ad Caſtrenſe peculium pertinere, cum maximam partem ob protectionem vel advocatiam (vid. th. 7.) bona allodialia domino feudi à beneficiario offerantur. Sed huic & illi aſſertioni generatim prolatæ vix tuto fides habenda, partim quod non ob militiam tantum, ſed & alias ob cauſas, feudum concedatur, & res in feudum offeratur, (vide th. 7.) partim vero & potiſſimum, quod omnia illa bona, quæ intuitu militiæ acquiſita ſunt, non videantur ad Caſtrenſe peculium referenda eſſe, ſed quæ intuitu militiæ præſentis. Nam in *L. 11. de caſtrenſ. pecul.* pro bonis Caſtrenſibus ea ſaltem habentur, quæ in militia agens acquiſivit, & quæ niſi militaret non eſſet acquiſiturus. *jung. Bocer. de bello c. 16. n. 18.* Manebit itaque reliquum, feudum oblatum ratione dominii directi ad bona adventitia ordinaria, in quibus patri uſusfructus competit, regulariter referendum eſſe, niſi intuitu militiæ præſentis vel ipſius patris oblatum ſit: priori enim caſu ad Caſtren-

ſe, poſteriori ad profectitium pertinebit. *L. 6. C. de bon. quæ lib. arg. l. 21. ff. de uſufr. L. 10. §. 6. in f. de vulg. & pupill. ſubſtit. d. l. 11. de caſtr. pecul.*

Th. XII. Invictiſſimum noſtrum Imperatorem oblatum à Statibus aliisque immediatis Imperii Vaſallis, ſive expreſſe ſive tacite, bonorum allodialium, ut feudalibus incorporentur, dominium (quando nimirum Status aliquis petendo renovationem inveſtituræ, & ita recognoſcendo Ducatum, Principatum &c. vel aliud feudum, terras allodiales hiſce feudis inſertas & immixtas ſimul in feudum recognoſcit) acceptare poſſe, nullum eſt dubium: id quod ſæpiſſime in Imperio factum fuiſſe, concedent illi, qui norunt, Ducatus, Marchionatus, Landgraviatus non tam amplos olim fuiſſe uti nunc ſunt, ſed acceſſione Comitatuum aliarumque terrarum, ex parte etiam allodialium, fuiſſe inſigniter auctos, & poſtmodum una cum Ducatu & ſub ejus titulo, tanquam partes, ſimul in feudum recognitos. *vid. Itter. de feud. Imp. cap. 8. §. 17. & 18.* ubi exempla: quod & in aliis Statibus eminentioribus, Con-Status Vaſallos vel alios nexu feudali ſibi ſubjectos habentibus, verum eſt: quanquam ab Extraneo ſi feudum Imperatori offeratur, cum non ſolummodo domini-

um

um acquirat, ſed & inſtar aliquod fœderis aut ſaltim nexus ad protegendum concurrat, poteſtas acceptandi feudum quadantenus limitata, atque à poteſtate fœdera pangendi, aut in tutelam Imperii recipiendi, deducenda erit: Jam v. ex *Pacificatione Osnabrugenſi art. 8. §. Gaudeant.* &c. quantum ad fœdera, liquet: ab Imperatore fœdera ſolitarie non, ſed Conſenſu Statuum adhibito, pangenda eſſe. Quod tamen *Capitulatione Leopold. art. 10.* ita expoſitum reperitur, ut ſi Statuum conſenſum exquirere non liceat, Electorum adhibitio ſufficere queat. Ex quo nunc colligendum eſt, Imperatorem feudum oblatum abſque Conſenſu Statuum Imperii, vel caſu ita exigente ad minimum Electorum, acceptare non poſſe.

Th. XIII. Omnes autem omnino Res Vaſalli propriæ, & alienari non prohibitæ, ſive immobiles ſive mobiles, non obſtante *2. F. 1. §. ult.* ut pecunia (de qua tamen ſciendum, ejus naturam allodialem in feudalem mutandi facultatem non omnibus indiſtincte dominis, ſed ſolum illis qui Majeſtate ſive Superioritatis territorialis jure gaudent, vel alias ſi inferiores ſint, præſcriptione hoc jus acquiſiverint, competere. v. *Klock. tom. 3. conſil. 124. num. 56. & 84. Carpzov. 2. conſt. 30. def. 10.*

num. ult. pluresque alleg. *apud B. Dn. Struv. S. F. cap. 4. §. 3. num. 3.*) ſive corporales ſive incorporales, eæque vel conjunctim, ut jurisdictio una cum Caſtro, ſive ſolitarie & per ſe, veluti jus decimandi, jus venandi &c. absque fundo cui inhærent, & nec bona tantum particularia, ſed & univerſa, tam præſentia quam futura, cujus exemplum adfert *B. Dn. Struv. S. J. F. c. 7. §. 10. num. 11.* (quo caſu tamen legitima filiabus ſalva eſſe debet, *tot. tit. C. de inoff. dot.* cum alias ad legitimæ ſupplementum agi & per reſciſſionem invalidari hæc incorporatio poſſit. *Roſenth. cap. 6. concl. 68. num. 29.*) quin denique integras ditiones, Comitatus &c. tam corpora quam jura in ſe continentes (quo caſu Superioritas territorialis, & huic conjuncta Regalia, tam majora quam minora ſimul oblata erunt) eodem modo uti in feudum concedi, ita & à Vaſallo feudo conceſſo conjungi ac incorporari juxta præcedentia poſſunt.

TH. XIV. Sunt autem quædam res, quæ cum alienari prohibeantur, objectum incorporationis idoneum conſtituere non poſſunt, & quidem vel abſolute, eo quod in totum commerciis hominum ſunt exemtæ, vel ſecundum quid, ob ſingularem ſcilicet juris diſpoſitionem. Ex poſteriorum

riorum numero sunt illæ res, quæ per actum ultimæ voluntatis, qualis est fideicommissum, vel per actus inter vivos & conventiones, vel etiam ob singularem suam naturam & conditionem ita sunt adfectæ, ut domino potestas illas alienandi ademta sit; In totum vero dispositioni humanæ exemtæ sunt res sacræ & religiosæ; nisi dicere velimus, si universitas aliqua, ut Comitatus vel Civitas, incorporetur, res quoque has simul transire, non quidem ut eorum dominium nanciscatur dominus feudi, sed ut in illa Civitate maneant; *B. Dominus Struv. S. F. cap. 6. §. 3.* quibus tamen æquiparandæ non sunt res in patrimonio Ecclesiæ existentes: illæ enim tanquam non simpliciter & per omnia hominum commerciis exemtæ, à Vasallo Ecclesiæ, si utilitas vel justa causa suadeat, adsitque Capituli & Prælati consensus *J. F. 1. 2. F. 35. cap. 8. & 11. de reb. Eccles. non alien.* præmemorato modo incorporari queunt. Quid vero dicendum de rebus Ecclesiasticis, antea quidem in feudum legitimo modo oblatis, ad Ecclesiam vero ratione dominii directi iterum devolutis, an has absque requisitis Canonicis solennitatibus dominis feudi ad uniendum offerre liceat? Ita statuendum videtur, *arg. cap. 2. X. de feud. Gail. 2. O. 161. num. 3.* Cum enim

 nim

nim res Ecclesiæ infeudari solitas absque prædictis solennitatibus ideo in feudum concedere liceat, quod Ecclesiæ utilitas in illis jam ante approbata, & semel Capituli consensus datus sufficere, perpetuove durare intelligatur, hinc ut ob identitatem rationis eadem hic obtineat dispositio, necesse est.

Th. XV. Ex dictis apparet, rei alienæ allodialis ut in feudum convertatur oblationem nullius momenti esse: si tamen per tempus lege definitum cæteris paribus possessum & recognitum fuerit, dominus feudi dominium directum, Vasallus offerens utile, præscribit; Non vero nisi titulo oneroso v. c. emtione venditione, datione in solutum, aut transactione &c. ratione cujus evictio præstanda est, *vid. Dn. Struv. S. J. C. Ex. 27. th. 17.* dominus feudi quasi dominium horum bonorum acquisierit, Vasallus tanquam donator re evicta ad evictionem tenetur, vid. *Dn. Struv. S. F. cap. 6. §. 9. n. 7. & Illust. Dn. Præs. in anal. ad eund. loc.*

Th. XVI. Cum autem hac incorporatione libertas domini in re sua maxime restringatur, & sic odiosa sit, ac unusquisque potius jure ac nomine proprio, ut dominus plenus, quam jure utilis dominii ac nomine alieno rem possidere præsumatur, *Menoch. Lib. 3. præsumt. 91. num. 4. VVesenb,*

ſenb. part. 1. conſil. 4. num. 14. exindeque omnia bona ſive ad privatos ſpectantia, ſive Regalem dignitatem annexam habentia, ut probant *Klock. tom. 2. conſil. 8. num. 47. JCti Marpurgenſ. Vol. IV. conſil. 37. num. 551. JCti Tubingenſ. p. V. conſil. 212. n. 2.* in priſtina libertate naturali, cujus favor ubique prævalet, *v. l. 20. de R. J. L. 38. ff. de re judic.* manſiſſe, nec ſervituti, cujus ſpecies feudum dicitur *Gloſſæ in L. 13. v. Si uſusfructus. in verb. Oportet. ff. de uſufr.* obnoxia facta fuiſſe, ſtatuendum ſit, præſertim quod ipſæ conſvetudines feudorum, ſi de bonorum nexu feudali non conſtet, in dubio potius allodialia & libera quam feudalia eſſe bona asſerant. Hinc qui in incorporatione ſeu mutata qualitate rei allodialis in feudum ſe fundat, ſive actor ſive reus, ſive in poſſeſſione ſive extra eam conſtitutus ſit, cum ſtatus vel qualitas origini naturali contradicens non relevet poſſeſſorem ab onere probandi, ut habet *Fulv. Pacian. L. 2. de probat. c. 20. n. 7. & 8. Klock. tom. 2. conſil. 8. n. 134.* eam legitime probare debet. *l. 13. C. de probat. l. 4. C. de edend. l. 9. C. de except. & præſcript.* Inde quoque ob eandem rationem, pendente ſuper qualitate bonorum controverſia, inter defuncti agnatos & filias (quod etiam ad ſorores aliasque fœminas in

proxi-

proximo succedendi gradu lineæ transversalis constitutos extenditur *à Dec. consil. 424. n. 11. Roland. à Valle lib. 1. consil. 1. n. 62. Hartm. Pist. part. 2. qu. 39. n. 8. Menoch. de adipiscend. possess. remed. 4. n. 378.* eo quod & beneficium *L. ult. C. de edict. Div. Hadr. toll.* nec non ex *Tit. Quor. bonorum.* quae hoc in casu cum sanctione juris feudalis prorsus conveniunt, *vid. Hartm. Pist. de quæst. 39. n. 5.* omnibus indifferenter competat haeredibus *Dd. in d. l. fin. C. Menoch. d. l. remed. 1. & 4.*) hae si in possessione constitutae sint, in ea defenduntur, *v. 2. feud. 26. cap. 1.* non obstante praesumtione, quae ex majori parte bonorum, secundum quam etiam de residuo judicandum volunt *Menoch. L. 3. præsumt. 91. n. 62. & seq. Gail. 2. O. 69. n. 6. Coler. consil. 3. num. 46. seqq.* sumitur, & quod si de praediorum latitudine dubitetur, omnia feudalia ejusdemque qualitatis praesumantur, uti scribit *Jason. lib. 7. consil. 235. n. 6. sub fin. vers. item si dubitatur. & num. sequ. Mynsing. cent. 5. Obs. 25. n. 9.* item si de bonorum qualitate non constet, omne id quod Castro cohaeret, feudale censeri debeat, ut tradit *Zobel. part. 2. differ. 46. n. 17. & seq.*

Th. XVII. Probatio nostrae incorporationis fit vel plene, argumentis inartificialibus, vel

minus

minus plene artificialibus, onus plenæ probationis in adversarium incorporationem negantem transferentibus: Prius expeditur (1) PER INSTRUMENTUM super Oblatione Vasalli sive expressa sive tacita, & subsecuta debito modo investitura, confectum: hoc enim, quoad bona tanquam feudalia in eo expressa (non expressa enim cum strictæ illud sit interpretationis, *VVesenb. conf. 60. n. 11. Klock. tom. 2. consil. 7. n. 200.* allodialia non feudalia præsumuntur, *Mascard. de probat. concl. 70. n. 25.*) plenam inferre probationem unanimis Feudistarum in *2. F. 1. & 2. F. 32.* est sententia; In originali tamen illud producendum, & ab adversa parte recognoscendum est. *Mascard. concl. 941. n. 7. Tiber. Decian. Vol. 1. Conf. 14. num. 23.* quamvis etiam in temporis antiqui, & multo magis antiquissimi casu, solum exemplum instrumenti investituræ ad probationem rei feudalis sufficere visum fuerit *Cravettæ in tr. de antiq. temp. part. 3. §. vidimus in genere. n. 14. Paris. consil. 104. n. 55. vol. 1.* Nec ulla potest esse in hoc dubitatio, si clausulæ: Daß der Lehnherr dem Guth oder Geld (si pecunia aut æs signatum Domino feudi à Vasallo offertur, ut feudo adjiciatur & incorporetur, vid. supra th. 13.) die Art und Eigenschafft des Erbes benom-

 men

men und zu Lehn gemachet, oder es in Lehn verwandelt: Item: Daß forthin von Fällen zu Fällen solch Guth oder Geld, zugleich den andern Lehn-Güthern auf ereignenden Fall solle recognosciret, und unter der Investitur des feudi principalis mit begriffen seyn. Item: Daß seine männliche Leibes-Lehns-Erben hiemit beliehen seyn sollen, & quæ sunt aliæ ejusdem generis, literis investituræ expresse insertæ reperiantur. (2) PER TESTES quibus non minus ac Instrumentis qualitas feudalis plene probari potest; *vid. 1. F. 26. 2. F. 2. ibique Bald. Mascard. concl. 940. num. 1.* modo illa debite observentur, quæ tam ratione eorum personæ in probatione investituræ novæ (vid. thes. 4.) jure feudali *vid. 2. F. 2. pr. 58. §. quod autem. 2. F. 32. inf. B. Dn. Struv. S. J. F. cap. 8. §. 5. n. 2. & cap. 16. §. 14.* quam ratione ipsius testimonii, requiri solent, ut scilicet, quoad hoc, etiam non interrogati rationem suæ scientiae, quod vel interfuerint oblationi Vasalli & viderint investituram de bonis allodialibus à Domino feudi fieri, vel quod legerint instrumentum super investitura factum publicum aut fide dignum, in quo bona controversa in specie expressa fuerint, reddant: Feudalem enim rem ex allodio factam fuisse, est de

iis,

iis, quae ſenſu corporeo non percipiuntur, quo caſu teſtis etiam non interrogatus dicti ſui rationem concludentem reddere obligatus eſt, alias fidem non meretur. *Roſenth. cap. 12. concl. 15. n. 84. Pacian. de probat. l. 1. c. 7. n. 96.* (III.) PER CONFESSIONEM VASALLI, quae omnium probationum fortiſſima, optima & certiſſima ab Interpretibus dici ſolet, *vid. Klock. tom. 3. conſil. 182. n. 405. Maſcard. Vol. 1. quaeſt. 7. n. 3. 4. & 5. Roſenthal. cap. 12. concl. 14. n. 1. Schrader. part. 10. ſect. 12. n. 30.* quamvis rectius relevatio ab onere probandi, quam probatio appelletur, *B. Dn. Struv. S. J. C. Ex. 27. §. 14. Maſcard. d. l. n. 1. & 11.* Ut autem illa converſionem bonorum allodialium in feudalia ſufficienter ac legitime probet, factam eam eſſe oportet, CORAM JUDICE COMPETENTE, *v. c. 4. X. de judic.* (extrajudicialis quippe confeſſio plene non, ſed tantum praeſumptive probat, vid. th. ſeq.) A NON ERRANTE, nec in facto, puta ſi filiae Vaſalli credant, praedium aliquod allodiale juxta feudum, vel domino apertum, vel ad Agnatos ſucceſſionis jure devolutum, fortean ſitum, eidem à patre incorporatum eſſe, neque in jure: (rationem vid. th. 3.) EX CERTA CAUSA, *arg. l. 93. §. 3. de leg. 3.* confeſſio quippe

ſola quemadmodum non facit feudum id quod allodium eſt: *Surd. conſil. 411. n. 73.* (*v.* §. *3.*) ita nec illud ſola probare poteſt, ALTERAque PARTE PRÆSENTE AC ACCEPTANTE: *Gail. I. O. 55. n. 8.* abſente quippe adverſario, de jure Civili, cui hoc in paſſu contrarium jure feudorum conſtitutum non legitur, vid. *2. F. 1. v. Strenuus.* facta etiam judicialiter confeſſio, plene non probat; *l. f. ff. de interrog. act.* jure Can. tamen ſufficit, quod per confeſſionem ſuam quis Judici aut Judicio adſtringatur, modo vel à judice vel ab alio acceptata, ratihabitione domini confirmetur. *Illuſtr. Dn. Præſ. in Anal. ad Deſſel. Erot. lib. 2. cap. 18. quæſt. 2.* (IV.) Denique PER LITERAS REVERSALES SEU ANTAPOCHAS, quibus Vaſalli ratione certorum bonorum nexu feudali ſe dominis obſtrictos fatentur, cum vim inſtrumentorum habeant, *Modeſt. Piſt. Vol. 2. conſ. 37 n 39. Alex. 5. conſil. 29. n. 25. Curt. Jun. conſil. 140 allegati à Meichsner. 3. dec. 13. n. 35.* incorporatio noſtra probari non minus ac ex praecedentibus poteſt. Utcunque enim ſcriptura & ſigillum privatum foret, tamen cum noſtro caſu contra ipſum ſigillantem & ſcribentem Vaſallum producatur, quin plenam fidem faciat, non minus, quam ſi publicae forent, haeſitandum non

non est. *L. 26. §. 1. depositi. Tiraqu. de retract. convent. §. 1. Gl. 7. n. 49.*

Th. XVIII. Per argumenta & verisimiles conjecturas, indicia ac præsumtiones, fortiores tamen iis, quæ pro libertate bonorum militant, incorporatio nostra, donec ab adversario eam negante libertas melius defensa fuerit, præsumtive probatur. Et sic probare nihil aliud est, quam Judicem ad scientiæ & *credulitatis* fidem adducere, docente *Castro in L. 31. ff. de jurejur. n. 38.* Hinc est, quod dicit JCtus *in L. 21. §. 3. ff. de testib.* Judicem debere motum animi sui ex argumentis & testimoniis, quæ rei aptiora & vero proximiora esse compererit, informare; Et ita non ad testimonium tantum adstringit judicem, sed etiam jubet ad argumenta respicere. Huc pertinet, quod dicit Imperator *in L. 19. C. de R. V. Etiam cum de probatione dominii agitur, indicia certa, quæ jure non respuuntur, non minorem probationis continent fidem, quam instrumenta.* Ergo hoc multo magis locum habere debet, cum de probanda qualitate alicujus prædii vel fundi agitur. Non minima certe (I.) inter eas est, si res quæstionis ut incorporata reperiatur scripta in libro seu registro Domini feudalis, tali scilicet, in quo aliæ res nullæ quam

feudales & investituræ scribi solent. *Mascard. Vol. 2. concl. 768. n. 10. Menoch. 3. præsumpt. 91. num. 52.* dummodo liber ille feudalis ad hoc sit comparatus & habitus ut probet, simulque in archivo custodiatur; *Gœdd. Consil. Marpurgens. Vol. IV. 16. n. 14.* alias contra Vasallum tanquam scriptura privata nihil probabit. *vid. L. 5. 6. 7. C. de probat. L. fin. C. de conven. fisc. debit. Nov. 48. cap. 1. §. 1.* Ex eo autem solo, quod in Catastro loci aut Civitatis, in quo bona duntaxat non feudalia descripta sunt, bona hæc reperiantur designata, nova hæc assumta qualitas feudalis à *Mascard. concl. 79. n. 15. & seq.* & *Menoch. d. l. n. 51.* periculose præsumitur. Possunt enim alia de causa, forte quod ab oneribus, bonis aliis describi solitis incumbentibus, immunia, vel libertas eorum præscripta, quin etiam ex nuda designantis incuria omissa esse, ut ita facile enervari posset. *Rosenth. c. 12. concl. 14. n. 40.* (II.) Extrajudicialis deinde Vasalli confessio legitime probata incorporationem nostram quoque verisimiliter probat *Menoch. Lib. 2. consil. 191. n. 52.* & *L. 3. præs. 91. n. 43. Surd. consil. 151. n. 4.* quamvis *dissent. Speculator L. 2. part. 2. tit. de confessionib. §. 3. n. 5. post med. v. Si confessus sit extra judicium*, plene illam probare autumans, & *VVesemb. in parat. ff.*

de

de confess. n. 10. pr. Salycet. in L. 3. C. de reb. cred. n. 21. nullam plane fidem ei tribuentes. Quod autem geminatam vel juramento suffultam attinet, judicialis confessionis vim eam obtinere, ideoque plene probare, putamus cum *Carpz. Lib. 3. R. T. 7. resp. 67. n. 11. & 13.* (III.) Imploratio consensus ad alienandum sive testandum à Vasallo facta ratione horum bonorum etiam rem feudalam arguit. *VVesenb. consil. 4. n. 75. Richter. p. 3. consil. 8. n. 33.* Et possent plures harum probabilium conjecturarum hic afferri species, nisi instituti nostri ratio supervacaneum id judicaret.

Th. XIX. Effectus quod nunc concernit, operatur incorporatio bonorum allodialium (sive particularium sive universorum) in feudalia expresse, accessorie, perfecte & pleno jure facta, ut unitum seu incorporatum capitis feudi naturam induat, arg. *l. 23. §. 5. ff. de R. V. ibique Bald. L. 10. §. 2. ff. de vulg. & pupill. substit. Decian. Lib. 2. consil. 32. n. 29. Cravetta Consil. 454. num. 3.* Estque de hac perfecta unione verum quod dicitur, unionem facere, rem esse ejus naturæ, cujus est id, cui unitur. *cap. 1. X. ne sede vac. c. 3. X. de Statu Monach. L. 1. §. 14. ff. ad L. falcid. ibique Bart. l. 7. ff. de captiv. & postlim. revers.* ubi dicitur, si res sint redactæ ad unum,

num,

num, quod tunc non debeant diverso jure censeri, *L. 23. pr. de usucap. Zobel. differ. jur. civ. & Saxon. p. 2. differ. 46. n. 7.* Nec minus rectum est, quod asseri solet hanc esse naturam unionis, ut res unitas ad eandem essentiam reducat, *Mastrill. de Magistrat. L. 4. c. 12. n. 30.* partemque unitam fieri principalis appendicem. *VVesenb consil. 1. n. 52.* & sequi jus ejus: *Tiraq. de retr. proxim. §. 1. Gl. 7. n. 81.* quin etiam vigore ejusmodi unionis unitum regulari secundum principalis sui leges. *Bart in L. 18. §. 1. ff. de pignor. act. Cravetta consil. 454. per totum.* Nec obstat *2. F. 8. §. E contrario.* unione non mutari bonorum separatorum naturam. *Gœdd. d. consil. 37. n. 788. Knipschild. tr. de fideicomm. fam. cap. 12. n. 115.* & rem consolidatam & unitam non censeri eodem jure, quo res cui consolidata & unita est, sed tanquam aliam & per se judicandam esse. *Tiraqu. de retr § 19. Gl. 12. n. 2. & 32. Schrader. part. 10 sect. 2 n 10.* Hæc enim de simplici unione seu conjunctione bonorum, de qua supra *thes. 6. per tot.* egimus, accipienda sunt.

Th. XX. Propter dominium itaque directum, per incorporationem in hisce bonis, domino feudi quæsitum (1.) illa simul cum feudo cui connexa sunt, in casum non existentium successorum

rum

rum feudalium, masculorum scilicet, domino aperiuntur, & cum ejus bonis consolidantur: fœminas enim in feudo oblato, in cujus speciem, si res allodialis, ut feudalis fiat, feudo jungitur, incidit, vid. *Illustr. Dn. Præs. in Anal. ad Struv. S. F. c. 12. §. 6. n. 9.* succedere, non recte *ab Alciat. resp. 160. n. 24. Knichen. de jure territ. cap. 1. n. 204. Bursat. consil. 46. n. 16.* & novissime *Dn. Rhetio in comment. feud. pag. 49.* asseritur, conf. *Idem in Anal. ad Synt. Feud. cap. 7. §. 10. num. 10. Hertius tr. de feudo oblato part. 2. §. 37. n. 4. Besold. consil. 182. n. 76. Vultej. L. 1. cap. 9. n. 56. Rosenth. cap. 2. concl. 24. n. 1. & cap. 6. concl. 68. n. 28.* prolixe *Consil. Marpurgens. Vol. 4. consil. 37. n. 701. & seq.* Nec quicquam officit, quod & hoc improprium feudum sit: nam improprietas illa seu potius irregularitas & modus extraordinarius in constituendo saltim reperitur; nihil vero tale in jam constituto seu natura feudi constituti apparet. *Illustr. Dn. Præs. c. l.* (2) Renovationem etiam investituræ, quamvis sub principalis feudi, cui innexa sunt, recognitione comprehendantur, nec specialiter ut exprimantur necesse sit, persona vel Domini vel Vasalli mutata, *v. 1. F. 22. 2. F. 24. 40. pr. 52. §. ult. 55. pr. inf.* Vasallus ejusve hæres ratione horum petere tenentur:

E hinc,

hincque etiam pœnæ non recogniti dominii, amissionis feudi scilicet, si dolose vel negligentia inexcusabili recognitionem omiserit, *v. 2. F. 24. junct.* §. *1.* quoad rigorem juris una cum principali subjacent; licet quoad hæc ad eam non facile procedendam esse statuat *Illustr. Dn. Præs. in Anal. ad Synt. Feud. c. 15. §. 5. Besold. Th. Pract. voce* **Aufgetragene Lehn.** *num. 102. & decad. 7. consil. 7. fol. 164.* (3) Sine Domini consensu, nisi feudum cui sunt unita mere sit hæreditarium, *vid. 2. F. 48.* aut ex consvetudine loci naturam allodii habeat, (quo casu ad perfectionem negotii consensus domini, cui tamen indicari debet, an forte in novo Vasallo quid desideret, *v. Illustr. Dn. Præs. in Anal. ad S. F. c. 13. §. 1. n. 1.* non requiritur) de iis nec disponere nec eadem alienare potest. *v. 2. F. 34. §. 2.* (4) Foro suo ordinario & alias competenti eximuntur, & speciali suo feudali, *v. 2. F. 16. 39. §. si inter. 55. §. pen* modo locum habere possit, conf. *B. Dn. Struv. S. F. cap. 16. §. 7. n. 2.* ubi causas, ex quibus forum feudale deficiat, recenset, subjiciuntur. Non tamen hæc bona, etiamsi feudo antiquo adjiciantur & inserantur, per hoc naturam feudi antiqui induunt, sed novi qualitatem tantum assumunt. *Alex. Lib. 5. consil. 9. n. 11. Rosenth. cap. 2. concl. 24. n. 3.*

& cap.

& cap. 6. concl. 68. n. 27. Quare ad collaterales & agnatos illius, qui ea primus recognovit, nisi sub commemoratione antiquarum investiturarum expresse concessa reperiantur, aut alias de mente contrahentium aliter constet, non pertinent, sed Domino si Vasallus iste absque hæredibus masculis decedat, aperiuntur. *Riminald. Vol. 1. conf. 208. n. 9. verf. Ex alio etiam capite. Rosenth. d. l. n. 4. & 5.* Illud adhuc monendum censeo, quamvis juxta ea, quæ hactenus diximus, adhærentia vel unita fiant ejusdem conditionis, cum his quibus accedunt: id tamen eatenus tantum verum esse, quatenus id non fit in aliorum præjudicium, quibus etiam post incorporationem jura integra manere debent. Ita in præjudicium & detrimentum aliorum bona rustica vel civica (Bauren- oder Bürger-Güther,) à Nobilibus emi, & feudis incorporari, atque tanquam feudalia recognosci, non possunt. *Cravett. consil 64 n 2. Mev p. 4. decis 106 in f.*

TH. XXI. Transmutata ita per incorporationem bonorum nova qualitas perdurat, donec vel factum hominis, vel legis dispositio, naturali & pristinæ libertati illa reddiderit. Quoad illud voluntas & consensus tam Vasalli offerentis quam Domini eorum Dominium acceptantis, cum ut *supra th. 5.* pluribus dictum est, maxima ex parte modum inducendi hanc incorporationem absolvat, in illius

 quo-

quoque dissolutione merito præ cæteris attenditur: nihil quippe tam naturale est, quam eodem quo quid colligatum est modo negotium dissolvi. *l. 35. de R. J.* Legis autem dispositione incorporatio tollitur dupliciter: (1) Consolidatione, dominio scil. directo in his & aliis bonis feudalibus, cui annexa & unita fuerunt, domino feudi sive naturaliter sive civiliter, nullis necessitudine aliqua ipsum attingentibus & in dominio directo succedentibus hæredibus relictis, mortuo, ex præsumta ejus voluntate (*v. B. Dn. Struv. S. F. cap. 15. §. 3. n. 3.*) Vasallo obveniente, *Vultej. Lib. 1. cap. 11. n. 7. & 8.* (2) Præscriptione. Quemadmodum enim libertas bonorum XXX. annorum cursu (vid. *supra th. 4.*) amittitur, ita & eodem tempore cæteris paribus illa acquiri potest. Quæ cum ex jure feudali notissima sint, ulterius hic deducere, nec necesse, nec scopo ac proposito meo conveniens, arbitror. Vela itaque contrahens, id unice à Te, B. & H. Lector, ea, qua par est, observantia peto, ut hanc meam opellam, ceu injunctum Academicæ industriæ Specimen, æquo animo interpretari, nec censoria virgula perstringere; sed potius errores, si quos accurata perlustratione deprehendes, vel supprimere, vel benevole & humaniter excusare digneris: certus, me in parili benevolentiæ atque humanitatis certamine nunquam tibi cessurum, favorem ejusmodi quibuscunque officiis data occasione demeriturum, atque ut meliora aliquando DEO volente, protrudere possim, sedulo anisurum esse.

SOLI DEO GLORIA.